

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně **World Investment Mediator s.r.o. "v likvidaci", IČ 286 48 943**
sídlem Hrušovská 20, Ostrava

proti **Česká národní banka**
žalovanému sídlem Na Příkopě 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 19. 10. 2017,
č. j. 2017/139913/CNB/110,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. 2017/105948/570 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně byla od roku 2011 registrována jako investiční zprostředkovatel ve smyslu § 29 nn. zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

4. Dne 12. 9. 2015 žalovaný u žalobkyně zahájil kontrolu dodržování povinností v oblasti poskytování investičních služeb. Na základě výsledků kontroly bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci podezření, že porušovala povinnosti uvedené v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu.
5. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný shledal, že žalobkyně porušila své povinnosti podle zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve třech ohledech:
 - I. V období od 11.3.2015 do 2.9.2015 nezajistila, aby byly z obsahu každé komunikace se zákazníky či potenciálními zákazníky zřejmé údaje o společnosti World Investment Mediator s.r.o., tedy porušila povinnost stanovenou v § 15a odst. 2 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s § 15 odst. 4 a § 32 odst. 3 téhož zákona;
 - II. Ve dnech 1.7.2015, 9.7.2015, 1.9.2015 a 2.9.2015 při komunikaci s potenciálními zákazníky prostřednictvím svých vázaných zástupců nezajistila, aby obsah komunikace nezdůrazňoval potenciální výnosy či výhody, které jsou spojeny s investiční službou nebo s investičním nástrojem, aniž by současně výrazně a objektivně upozornila na všechna podstatná rizika, která jsou nebo mohou být s nabízenou službou či investičním nástrojem spojena, tedy porušila povinnost stanovenou v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s § 15 odst. 4, § 32 odst. 3 a § 32a odst. 5 téhož zákona,
 - III. V případě 21 pokynů od šesti zákazníků, které byly provedeny v období od 19. 2. 2015 do 23. 9. 2015, neuchovávala komunikaci se zákazníkem týkající se poskytnuté investiční služby, tedy porušila povinnost stanovenou § 32 odst. 6 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s § 16 písm. a) bodu 2 a § 32 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 303/2010 Sb.
6. Ohledně jednání ad I) kontrolou předložených záznamů telefonické komunikace žalovaný zjistil, že vázaní zástupci žalobkyně při komunikaci se zákazníky nebo potenciálními zákazníky neinformovali řádně o osobě investičního zprostředkovatele, jehož jménem jednali. Konkrétně se zástupci v telefonu představovali svým jménem a dodatky „WIM“, „firma WIM“, „společnost WIM“, u jednoho zástupce jako „WIN INVESTMENT“, a často nikoliv jako investiční zprostředkovatel, ale jako investiční společnost. Dále se žalobkyně v devíti případech emailové komunikace označovala jako investiční zprostředkovatel, společnost CCI – czech capital invest s.r.o.
7. Podle žalovaného bez znalosti přesné identity subjektu nabízejícího investiční služby, nemá zákazník základní informace související s jejich poskytováním. Jen těžko si tak může před další fází akvizičního procesu např. ověřit rozsah povolení k činnosti, reference apod. V konečném důsledku může výše uvedené vést až k nesprávnému vyhodnocení investiční příležitosti ze strany zákazníků. Proto zastírání či zkreslení identity je při jakékoliv komunikaci se zákazníkem porušením zákonem stanovené povinnosti.
8. U jednání ad II) žalovaný analyzoval obsah telefonické komunikace vázaných zástupců žalobkyně s potenciálními zákazníky, tedy s osobami bez zákaznického účtu. Dospěl k závěru, že vázaní zástupci žalobkyně vyvíjeli na potenciální zákazníky nátlak, aby uzavřeli smluvní vztah a následně podali pokyn k obchodu. Nátlak byl podpořen odvoláním se na jiné investory, případně formou slibu zisku nebo vyvoláním dojmu snadného zisku. Tento způsob komunikace s potenciálními zákazníky je považován za

manipulativní techniku, která má vést k tomu, aby potenciální zákazníci udělali něco, co by po zralé úvaze pravděpodobně neudělali. Vázaní zástupci žalobkyně oslovovali potenciální zákazníky a přesvědčovali je k obchodu pomocí argumentů zdůrazňujících vysoce pravděpodobnou možnost nadprůměrného zisku. Vázaní zástupci pouze zdůrazňovali zákazníkům potenciální výnosy, aniž by jakkoli současně uvedli, nebo jinak upozornili, na možná rizika a ztráty.

9. Podle žalovaného se žalobkyně nemůže zbavit povinnosti podávat potenciálním zákazníkům pravdivé, objektivní a vyvážené informace k nabízeným investicím, resp. poskytovaným investičním službám, v rámci úvodní komunikace s tím, že na rizika spojená s investováním upozorní až následně při podpisu smlouvy či osobním setkání. Jinými slovy, nelze potenciální zákazníky klamat, resp. účelově vyzdvižovat pouze (možné) výnosy s tím, že konkrétní informace budou či mohou být případně upřesněny, resp. upraveny na pravou míru až v rámci další komunikace. Potenciální zákazník, vůči němuž je taková telefonická komunikace vedena, se totiž v první řadě zákazníkem stát vůbec nemusí. To ale samozřejmě neznamená a ani znamenat nemůže, že žalobkyně se v těchto případech pravidly objektivní a vyvážené informace řídit nemusí. Právě naopak, tato pravidla, jak vyplývá přímo z příslušného ustanovení, platí právě i pro propagaci investičních služeb směrem k potenciálním zákazníkům.
10. K jednání ad III) žalovaný uvedl, že žalobkyně má povinnost uchovávat záznamy komunikace se zákazníky a tomu musí mít přizpůsobeno i technické vybavení. Argument, že došlo k mimořádnému výpadku nahrávacího zařízení nelze akceptovat. Bylo zjištěno, že žalobkyně nedisponuje záznamy komunikace k 21 pokynům od šesti různých zákazníků, které byly provedeny v období od 19. 2. 2015 do 23. 9. 2015. Nemohlo jít tedy v žádném případě o ojedinělý výpadek. Rekonstruovatelnost poskytovaných investičních služeb je jednou z nejdůležitějších povinností, neboť zajišťuje zákazníkům řádné provedení zadaných pokynů, respektive zpětnou kontrolu a s ní spojenou případnou reklamaci poskytnutých služeb, zároveň je přitom i důležitým nástrojem vnitřní kontroly žalobkyně či subjektů, kterým předává pokyny, v neposlední řadě pak i kontroly dohledové vykonávané Českou národní bankou.
11. Tyto tři jednání žalovaný považoval za závažné porušení povinností stanovených zákonem o podnikání na kapitálovém trhu a zrušil žalobkyni registraci investičního zprostředkovatele. Zároveň jí uložil pokutu ve výši 500 000 Kč.
12. Zrušení registrace žalovaný odůvodnil tím, že jednání žalobkyně byla závažnými porušeními zákona. Dle něj všechna tři jednání jsou velmi nebezpečná, a to zejména pro potenciální zákazníky, kteří tak nedisponovali dostatečnými informacemi, které by jim mohly pomoci vyhodnotit rizikovost jednotlivých investic, a též pro zákazníky, jejichž komunikace souvisí s poskytnutou investiční službou je nerekonstruovatelná díky neexistenci příslušného záznamu. Jak je přitom z popsaného skutkového stavu zřejmé, nejednalo se o pochybení ojedinělé, ale o selhání systémová prolínající se navíc několika oblastmi klíčovými pro řádné poskytování investičních služeb.
13. Při stanovení výše pokuty žalovaný zohlednil několik faktorů, včetně závažnosti správních deliktů, délky porušení a majetkových poměrů žalobkyně. Dovodil, že deliktní jednání žalobkyně vykazovalo znaky vysoké závažnosti v oblasti jednání se zákazníky navíc ve vícečinném souběhu. S ohledem na schopnost žalobkyně generovat výkony v řádech

milionů korun (v roce 2015 ve výši 13 007 000 Kč), pokuta ve výši 500 000 Kč odpovídá jak závažnosti protiprávního jednání, tak majetkovým poměrům žalobkyně.

14. Bankovní rada žalovaného v napadeném rozhodnutí zamítla rozklad žalobkyně a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
15. Bankovní rada shledala, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a správně. Neshledala důvodnou námitku žalobkyně k jednání ad II), že zákazník obdrží požadované informace o možných rizicích spojených s investiční službou až v průběhu další komunikace. Podle bankovní rady varování před případnými riziky by mělo zaznít v každém stadiu komunikace s potenciálním zákazníkem a se zákazníkem, neboť již ve fázi prvotního kontaktu se formuje zákazníkovo investiční rozhodnutí. Bankovní rada si byla vědoma toho, že „propagační komunikace“ nemůže obsahovat podrobné seznámení s riziky, která potenciální investory v oblasti kapitálového trhu čekají, a že zároveň musí určitým způsobem vzbuzovat zájem investorů, nicméně ani tato komunikace nemůže obsahovat pouze jednostranné zdůrazňování výhod a výnosů tak, jak to činili vázaní zástupci žalobkyně.
16. Bankovní rada nepřisvědčila žalobkyni ani v tom, že při jednání s potenciálními zákazníky nepoužívala manipulativní techniky. Jak je zřejmé z přepisů záznamů komunikace vázaných zástupců s potenciálními zákazníky, žalobkyně nejenže potenciální zákazníky na žádná rizika neupozorňovala, naopak na ně vyvíjela nátlak, aby je přiměla k obchodu s investičními nástroji. Zástupci žalobkyně se odvolávali na jiné investory, slibovali zisk či snadný zisk.
17. K jednání ad I) bankovní rada uvedla, že i když by občasné používání zkratky obchodní firmy bylo v určitém kontextu (především za jinak bezvadného jednání se zákazníky) tolerovatelné, bankovní rada v souvislosti s výše uvedeným poukazuje na to, že tato pochybení byla zjištěna u cca 40 % zkontrolovaných telefonických nahrávek s potenciálními klienty. Zjištěná pochybení nelze proto považovat za nahodilá nebo nevýznamná, ale lze hovořit o systémovém nedostatku v činnosti žalobkyně. O nahodilém individuálním pochybení nelze hovořit ani v případě, kdy byla žalobkyně představována jako investiční společnost (13x), případně jako společnost WIN INVESTMENT (29x). Představování žalobkyně jako společnosti WIN INVESTMENT pak může být tím spíše matoucí, že v minulosti jako investiční zprostředkovatel působila společnost WIN INVESTMENT CZ s.r.o., které byla rozhodnutím České národní banky z důvodu závažných porušení zákona registrace investičního zprostředkovatele zrušena.
18. K výši a povaze sankce bankovní rada odkázala na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, se kterým se ztotožnila. I ona považovala protiprávní jednání žalobkyně za velmi nebezpečná a porušení zákona za závažná. Žalobkyně i v rozkladu stále trvá na tom, že informace o rizicích stačí poskytnout v jakékoliv fázi akvizičního procesu, proto je většinou poskytuje až v některé další navazující komunikaci, respektive s ohledem na podklady předložené v rozkladu až v souvislosti s procesem bezprostředně předcházejícím uzavření smlouvy - viz investiční dotazník, smlouva o poradenství či všeobecné obchodní podmínky. Tato skutečnost podle bankovní rady nasvědčuje tomu, že žalobkyně hodlá ve vytýkaných praktikách pokračovat, což jen potvrzuje závěr správního orgánu prvního stupně, že další činnost žalobkyně jako investičního zprostředkovatele je nežádoucí.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Argumentace účastníků

19. Žalobkyně v žalobě vznesla celkem čtyři žalobní body:

- 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není přesně specifikováno, v čem konkrétně byly poskytovány informace nejasné, nepravdivé, zavádějící či klamavé.
- 2) Rozhodnutí bylo vydáno na základě chybného, respektive neúplného zjištění skutkového stavu. Žalovaný použil vždy jen jednu, obsahově vytrženou část celkové komunikace mezi žalobkyní a potencionálním zákazníkem.
- 3) Registrace byla zrušena v rozporu se zákonem.
- 4) Pokuta byla uložena v rozporu se zákonem.

20. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Přitom odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a upozornil, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v rozkladu.

21. Dne 18. 12. 2019 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalovaný setrval na své argumentaci z písemných podání. Žalobkyně se jednání nezúčastnila.

III.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

23. Soud se jednotlivými žalobními námitkami zabýval postupně.

24. **Ad 1)** K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

25. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a nepřezkoumatelným ve výše uvedeném smyslu jej neshledal. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bankovní rada se zcela ztotožnila s hodnocením žalovaného v prvoinstančním rozhodnutí. To dle městského soudu není vadou. Správní řízení činí jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání se ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

26. Bankovní rada se přitom neopomenula vypořádat s námitkami žalobkyně uvedenými v rozkladu. Konkrétně jednání zástupců žalobkyně je popsáno v bodech 40-70 prvoinstančního rozhodnutí, na které bankovní rada odkázala. Žalovaný v něm uvedl přepis 13 telefonických rozhovorů, které zhodnotil. Například v bodě 40 prvoinstančního rozhodnutí žalovaný jasně uvádí, že žalobkyně vyvíjela na potenciální zákazníky nátlak ve formě odvolávání se na jiné investory a slibem zisku nebo vyvoláním dojmu snadného zisku, což považoval za manipulativní techniku. Bankovní rada k tomu jako příklad doplnila odkaz na konkrétní komunikaci.
27. Napadené rozhodnutí tedy netrpí nepřezkoumatelností a tato námitka není důvodná
28. **Ad 2)** Jádrem podané žaloby je přesvědčení žalobkyně, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, neboť byla posuzována pouze část komunikace s potenciálními klienty. Dle soudu je tedy nejdříve třeba posoudit, zda je správný názor žalovaného, že každá jednotlivá komunikace s klienty musí splňovat podmínky § 15a odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, nebo, jak tvrdí žalobkyně, je třeba veškerou komunikaci s konkrétním zákazníkem posuzovat jako celek.
29. Podle § 15a odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 2. 1. 2018 obchodník s cennými papíry při komunikaci se zákazníkem, včetně osobního jednání nebo propagačního sdělení, týkající se investičních služeb nebo investičních nástrojů, nesměl používat nejasné, nepravdivé, zavádějící nebo klamavé informace. Podle odst. 2 písm. a) poté při komunikaci se zákazníkem, který není profesionálním zákazníkem, byl obchodník s cennými papíry povinen zajistit, aby z obsahu komunikace byly zřejmé údaje o osobě obchodníka s cennými papíry. Podle písm. b) byl poté povinen zajistit, aby obsah komunikace byl dostačující, přesný a nezdůrazňoval potenciální výnosy či výhody, které jsou spojeny s investiční službou nebo s investičním nástrojem, aniž by současně výrazně a objektivně neupozorňoval na všechna podstatná rizika, která jsou nebo mohou být s investiční službou nebo investičním nástrojem spojena.
30. Podle § 32 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu se na investičního zprostředkovatele použijí přiměřeně § 15a až 15r upravující povinnosti při jednání se zákazníky.
31. Podle § 15 odst. 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu povinnosti ve vztahu k zákazníkovi stanovené v § 15 až 15k plní obchodník s cennými papíry také ve vztahu k potenciálnímu zákazníkovi, s výjimkou povinností stanovených v § 15d odst. 1 písm. h) a § 15g.
32. Z § 15a odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu dle soudu vyplývá, že komunikací je míněno například osobní jednání nebo propagační sdělení. Zákaz používat nejasné, nepravdivé, zavádějící nebo klamavé informace se vztahuje i na jednotlivé osobní jednání nebo propagační sdělení. Je tedy zřejmé, že komunikací je zde míněn každý jednotlivý styk mezi investičním zprostředkovatelem a zákazníkem. Komunikací není míněn až souhrn jednotlivých interakcí mezi zákazníkem a zprostředkovatelem. V takovém případě by komunikací nemohlo být jednotlivé osobní setkání či propagační sdělení jak však výslovně uvádí § 15a odst. 1 věta první.
33. Dle soudu je třeba § 15a odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu interpretovat právě ve světle § 15a odst. 1. Použité pojmy v jednom paragrafu zákona je třeba vykládat konzistentně. Bylo by naopak v rozporu s principem racionálního zákonodárce

předpokládat, že v jednom ustanovení zákona zákonodárce bez bližšího vysvětlení používá shodný pojem v různých významech. Systematickým výkladem soud tedy dospívá k závěru, že pojem komunikace v § 15a odst. 2 písm. a) a b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu znamená každou jednotlivou interakci mezi investičním zprostředkovatelem a zákazníkem. Může se tak jednat o jedno osobní setkání či, jako v nyní posuzovaném případě, o jeden telefonní hovor. Samozřejmě však „komunikací“ není každá jednotlivá věta, jak ad absurdum dovozuje žalobkyně.

34. Tento závěr je ve vztahu k písm. b) § 15a odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu podpořen i teleologickým výkladem. Soud se ztotožňuje s bankovní radou, že nepostačuje, že případná rizika investice jsou zmíněna v následující komunikaci se zákazníkem. Prvotní kontakt se zákazníkem nelze marginalizovat, neboť již ve fázi prvotního kontaktu se formuje zákaznickovo investiční rozhodnutí. Toto rozhodnutí má poté v mysli zákazníka určitou setrvačnost a nemusí být zpochybněné ani následným informováním o rizicích. Jinými slovy je podstatný rozdíl mezi tím, pokud má zákazník již jednou ve své mysli přijaté rozhodnutí změnit, než když své rozhodnutí teprve formuje. Důležité je, aby měl vyvážené informace již od prvních fází rozhodování.
35. Lze tedy učinit dílčí závěr, že pojem komunikace v § 15a odst. 2 písm. a) a b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu znamená každou jednotlivou interakci mezi investičním zprostředkovatelem a zákazníkem. Tedy i jednotlivé telefonické hovory mezi zástupci žalobkyně a zákazníky či potencionálními zákazníky byly „komunikací“ ve smyslu tohoto ustanovení a musely splňovat tam uvedené podmínky. Žalovaný tedy nebyl povinen zkoumat a posuzovat následnou komunikaci mezi zástupci žalobce a těmito potencionálními zákazníky.
36. Soud však zároveň souhlasí i s názorem bankovní rady, že prvotní telefonní komunikace se zákazníkem nemůže obsahovat podrobné seznámení s riziky, která potenciální investory v oblasti kapitálového trhu čekají, a že zároveň musí určitým způsobem vzbuzovat zájem investorů. Nicméně ani tato komunikace nemůže obsahovat pouze jednostranné zdůrazňování výhod a výnosů.
37. Z přepisů telefonických rozhovorů mezi zástupci žalobkyně a potencionálními zákazníky, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, dle soudu vyplývá, že tato komunikace byla skutečně nevyvážená. Zdůrazňovány byly pouze výhody investice. Případná rizika nebyla zmiňována vůbec (viz např. rozhovory v bodech 41, 42, 44, či 52 prvoinstančního rozhodnutí), či zcela okrajově a neurčitě (rozhovor v bodě 47 prvoinstančního rozhodnutí a zmínka o „nějakých korekcích“), či riziko je zmíněnou pouze zákazníkem a ze strany zástupce žalobkyně je bagatelizováno a zpochybňováno (rozhovory v bodě 46 či 47 prvoinstančního rozhodnutí).
38. Vzhledem k těmto okolnostem soud dospěl k závěru, že správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně k tomu, aby dovodily závěr o porušení § 15a odst. 2 písm. a) a b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu.
39. K tomu soud však dodává, že ohledně pochybení žalobkyně ve své identifikaci v komunikaci se zákazníky (jednání ad I) názor žalovaného a bankovní rady nesdílí zcela. V případě identifikace žalobkyně v telefonickém hovoru zkratkou WIM nelze spatřovat závadné jednání. Používání zkratk v hovorové komunikaci je běžné. Zkratka WIM je přitom správnou zkratkou tvořenou z prvních písmem firmy žalobkyně. Požadavek používání přesného, nezkráceného označení žalobkyně, jak je zapsána v obchodním

rejstříku, považuje soud v telefonickém hovoru za nepřiměřené. Takové detaily není ani osoba v telefonickém hovoru zpravidla schopna vnímat a zapamatovat si. Pokud by zákazník měl nějaké pochybnosti o tom, s kým telefonicky jedná, měl samozřejmě možnost se doptat.

40. Tato výhrada soudu však nemá vztah k námitce o dostatečnosti skutkových zjištění. Je také nutno poznamenat, že závěr žalovaného o porušení § 15a odst. 2 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu není založen pouze na používání zkratky zástupci žalobkyně, ale i na dalších pochybeních zástupců žalobkyně, včetně chybného označení v písemné komunikaci, kde již na úplném označení je možno a nutno trvat.
41. Tato námitka je tedy nedůvodná.
42. **Ad 3)** Podle § 145 odst. 9 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění do 2. 1. 2018 Česká národní banka může zrušit registraci provedenou podle tohoto zákona, jestliže osoba, která byla registrována, opakovaně nebo závažným způsobem porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem.
43. Dle soudu zrušení registrace je skutečně závažným zásahem do práv investičního zprostředkovatele. Tento totiž musí zcela ukončit svou činnost. Z tohoto důvodu nelze zákonné podmínky, které žalovanému umožňují registraci zrušit vykládat extenzivně.
44. V daném případě dle žalovaného i napadeného rozhodnutí žalobkyně porušila své povinnosti závažným způsobem. Přitom za závažné povinnosti žalovaný i bankovní rada považovali všechny tři závadná jednání žalobkyně.
45. K tomu soud uvádí, že k jednání ad I), tedy chybné identifikaci žalobkyně v komunikaci se zákazníky, vyslovil určitou rezervaci již výše. Označování zkratkou WIM v telefonické komunikaci samo o sobě není závadným jednáním. Pochybením v rozporu se zákonem však jistě je identifikace jako jiný subjekt, tedy „WIN INVESTMENT“, či CCI – czech capital invest s.r.o. a záměna investičního zprostředkovatele, za investiční společnost.
46. K tomu je však nutno uvést, že jako „WIN INVESTMENT“ se identifikoval pouze jeden zástupce žalobkyně a k označení CCI – czech capital invest s.r.o. došlo v devíti emailech administrativní chybou.
47. Tato pochybení tedy takové závažnosti, jak vyžaduje § 145 odst. 9 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, dle soudu nedosahují a sama o sobě by tedy nemohla vést k okamžitému zrušení registrace.
48. Soud nicméně dospěl k závěru, že zejména jednání ad II) bylo velmi závažné. Vázání zástupci žalobkyně používali manipulativní a nátlakové techniky. O rizicích investování do akcií vůbec neupozorňovali. Byť některá jednání zástupců jsou vážnější (např. jednání pod bodem 52 prvoinstančního rozhodnutí) než jiná, všechny telefonické hovory uvedené v prvoinstančním rozhodnutí jsou nevyvážené ve prospěch výhod investování (viz bod 37 výše). Zástupci žalobce používali silný nátlak na potencionální zákazníky. Například v rozhovoru zachyceném pod bodem 52 prvoinstančního rozhodnutí zákazník zástupkyni žalobkyně opakovaně sděluje, že nyní investovat nehodlá, protože peníze potřebuje pro syna na bydlení. Zástupkyně žalobkyně je však neodbytná. Uvádí, že stačí krátkodobá investice a že již za dva měsíce může zhodnotit peníze o 25% a přesvědčuje jej, aby dar pro syna odložil. Odbývá je také slovy, ať ji netvrdí, že

nemá peníze, když je má. Přitom stále zdůrazňuje pouze výhody investice do akcií a rizika nezmiňuje žádná.

49. V jiných rozhovorech se zástupci žalobkyně snaží potenciální zákazníky vmanipulovat do rozhodování v časové tísní, s odkazem na mimořádně výhodnou možnost investice při vstupu společnosti Ferrari na burzu (například rozhovory pod bodem 41, 46 a 47 prvoinstančního rozhodnutí). Rizika opět nejsou zmiňována. Taková forma komunikace, tedy slib snadného zisku v krátkém a blízkém časovém horizontu je manipulativní technikou.
50. Samotná snaha o získání zákazníka není samozřejmě vadná. Nesmí se tak však dít postupem v rozporu s § 15a odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Obsah komunikace zástupců žalobkyně totiž nebyl dostačující a přesný. Podstatná rizika nejsou vůbec zmíněna. Odkazy na výnosy ze zhodnocení jiných akcií v jiných obdobích jsou také, bez náležitého kontextu a upozornění na rizika, zavádějící v rozporu s § 15a odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu.
51. V potaz je dle soudu také třeba vzít frekvenci zjištěných nedostatků – 12 telefonických kontaktů v rozmezí dvou měsíců od čtyř různých zástupců. Je tak zřejmé, že nešlo o individuální pochybení jednotlivců, ale o systematickou činnost ve jménu žalobkyně.
52. Závažných pochybením je také jednání ad III), tedy absence záznamů komunikací se zákazníky týkající se poskytnuté investiční služby. Jednalo se o pochybení v rozmezí sedmi měsíců a týkalo se 8 % kontrolovaných případů. Nejde tedy o individuální selhání techniky v jednotlivých případech.
53. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že rekonstruovatelnost poskytovaných investičních služeb je jednou z nejdůležitějších povinností, neboť zajišťuje zákazníkům řádné provedení zadaných pokynů, respektive zpětnou kontrolu.
54. Soud tedy dospěl k závěru, že jednání ad III) a zejména ad II) jsou ve svém souhrnu natolik závažná, že již se jednalo o porušení povinností závažným způsobem ve smyslu § 145 odst. 9 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Žalovaný a bankovní rada tedy nepochybili, pokud žalobkyni zrušili registraci investičního zprostředkovatele.
55. **Ad 4)** Podle § 157 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění do 2. 1. 2018 se investiční zprostředkovatel dopustil přestupku tím, že porušil při jednání se zákazníky povinnost podle § 15 odst. 1. Podle písm. c) se poté dopustil přestupku, pokud neuchovával dokumenty nebo záznamy podle § 17 nebo § 32 odst. 6. Za tyto přestupky bylo možno v souladu s odst. 14 uložit pokutu do výše 20 000 000 Kč.
56. Podle § 192 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, popřípadě též k
 - a) délce trvání porušení právní povinnosti,
 - b) finanční situaci právnické osoby,
 - c) významu neoprávněného prospěchu právnické osoby, pokud jej lze stanovit,
 - d) ztrátě třetích osob způsobené zjištěným porušením právní povinnosti,
 - e) součinnosti této právnické osoby v řízení o správním deliktu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

f) předchozím správním deliktům právnické osoby.

57. Žalovaný dle soudu ve svém rozhodnutí všechna v daném případě relevantní kritéria aplikoval. V tomto ohledu tedy nelze v prvoinstančním ani napadeném rozhodnutí shledat jakékoliv pochybení. Výše uložené pokuty je zcela dostatečně a náležitě odůvodněna.
58. Žalovaný zohlednil závažnost správních deliktů, délku porušení i majetkové poměry žalobkyně. Dovodil, že deliktní jednání žalobkyně vykazovalo znaky vysoké závažnosti v oblasti jednání se zákazníky navíc ve vícečinném souběhu. S ohledem na výnosy žalobkyně dospěl k názoru, že pokuta ve výši 500 000 Kč odpovídá také majetkovým poměrům žalobkyně. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
59. Soud uznává, že vhodnější by bylo přihlédnout i k výdajům žalobkyně. Nicméně účetní zisk nemůže být zcela rozhodující. To by znemožňovalo uložit pokutu společnosti, která zisk negeneruje, případně je ve ztrátě. Výše pokuty musí také odpovídat dalším zákonným kritériím jako např. závažnosti protiprávního jednání.
60. V daném případě byla pokuta stanovena ve výši 3,8 % z příjmů žalobkyně v jednom kalendářním roce. To soud nepovažuje za nepřiměřené. Žalovaný mohl důvodně předpokládat, že taková výše pokuty nebude pro žalobkyni likvidační i bez ohledu na její případné výdaje.
61. I tato námitka je tedy nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
63. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2019

JUDr. Karla Chábová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.